

Äidin ikä ja lapsen nimi

Kandidaatintutkielma

Inka Huuskonen

Suomen kieli

Kielten laitos, Jyväskylän yliopisto

2015

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta – Faculty Humanistinen tiedekunta	Laitos – Department Kielten laitos
Tekijä – Author Inka Huuskonen	
Työn nimi – Title Äidin ikä ja lapsen nimi	
Oppiaine – Subject Suomen kieli	Työn laji – Level Kandidaatintutkielma
Aika – Month and year Huhtikuu 2015	Sivumäärä – Number of pages 15 sivua + liitteet
Tiivistelmä – Abstract <p>Suomessa on pitkät nimistöntutkimuksen perinteet, mutta äidin iän suhdetta lapsen nimeämiseen ei ole aiemmin tutkittu. Esimerkiksi Ruotsissa asiaa on tutkittu muutama vuosi sitten ja huomattu, että vanhemmat äidit antavat lapsilleen tyypillisesti perinteisempiä nimiä kuin nuoremmat äidit.</p> <p>Tutkimuskysymykseni ovat: Millaisia nimiä eri-ikäiset äidit antavat lapsilleen? Onko eri-ikäisten äitien lapsilla nähtävissä selkeästi erityyppisiä nimiä? Onko eri ikäryhmissä eroja siinä, ketkä osallistuvat lapsen nimen valintaan? Onko nähtävissä eroja eri-ikäisten äitien käyttämässä nimenvälinnan perusteissa?</p> <p>Keräsin aineistoni sähköisellä kyselylomakkeella, jolla saamistani vastauksista otin käsittelyyn hieman alle 300. Analysoin keräämiäni aineistoja pääasiassa kvalitatiivisesti, mutta hyödynsin hieman myös kvantitatiivisen analyysin metodeja esimerkiksi laskemalla prosenttiosuuksia.</p> <p>Aineistoni pohjalta huomasin, että eri-ikäiset äidit antavat tyypillisesti erilaisia nimiä lapsilleen. Tulokseni olivat suurin piirtein linjassa Ruotsissa saatujen tutkimustulosten kanssa: myös oman tutkimukseni pohjalta voi sanoa, että vanhemmat äidit antavat enemmän perinteisiä nimiä, kun taas nuoremmat äidit valitsevat tyypillisemmin senhetkisiä muotiniimiä tai vierasasuisia nimiä.</p> <p>Saamieni tulosten pohjalta voi päätellä ainakin sen, ettei yleinen käsitys teiniäitien ja vanhempien äitien nimenvälinnan eroista ole aivan tuulesta temmattu. Toisaalta tutkimukseni voisi toimia inspiraationa laajemmalle tutkimukselle, jossa olisi suurempi joukko tutkittavia, taustamuuttujat huomioitaisiin laajemmin ja kyselylomakkeen tueksi suoritettaisiin myös haastatteluja vastauksia täydentämään.</p>	
Asiasanat – Keywords nimistöntutkimus, nimeäminen, etunimet, nimet, henkilönnimet, erisnimet	
Säilytyspaikka – Depository Jyväskylän yliopiston kielten laitos	
Muita tietoja – Additional information	

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	1
2 TEORIA	3
2.1 Yleistä nimistöntutkimuksesta	3
2.2 Nimenvalinnasta	3
3 TUTKIMUSASETELMA JA METODIT	6
4 ANALYYSI	9
5 PÄÄTÄNTÖ	13
5.1 Analyysin tulkintaa	13
5.2 Mitä olisin tehnyt toisin ja mitä voisi vielä tutkia?	14
LÄHTEET	16
LIITE	17

1 JOHDANTO

Suomessa on pitkät perinteet nimistöntutkimuksen saralla. Erityisesti on tutkittu paikan- ja henkilönnimiä, henkilönnimistä eniten juurikin etunimiä. Väestörekisterikeskuksen nimitietokantojen myötä tutkimusresurssien tarve väheni 1970- ja 1980-lukujen vaihteessa huomattavasti. Tämä ei ole kuitenkaan vähentänyt etunimiin kohdistuvaa tutkimusta, ainoastaan muuttanut tutkimusten näkökulmia. (Hämäläinen 2013: 71.)

Vaikka nimistöntutkimusta on tehty runsaasti, ei juuri äidin iän ja lapsen nimen suhdetta ole aiemmin tutkittu Suomessa. Osin tästä syystä ja osin puhtaasti omasta mielenkiinnosta valitsin tämän aiheen. Nimien herättämiä mielikuvia on tutkittu melko runsaasti viime vuosina (ks. esim. Pirkola 2012). Näistä tutkimuksista saan omaan työhöni ainakin hieman vertailupohjaa. Eero Kiviniemi on tutkinut nimen valintaperusteita teoksissaan *Rakkaan lapsen monet nimet* (1982) ja *Suomalaisten etunimet* (2006). Harma Järvinen on lisensiaatintyössään (2001) tarkastellut myös nimervalintaa, mutta hänen tutkimuksensa on keskittynyt nimen valintaan suvun piiristä ja hänen näkökulmansa on enemmän historiallinen.

Emilia Aldrinin Ruotsissa valmistunut väitöskirja osoittaa äidin iän merkittävimmäksi lapsen nimeen vaikuttavaksi tekijäksi. Aldrinin tutkimuksen mukaan vanhemmat äidit antavat lapsilleen perinteisempiä nimiä kuin nuoret. (Aldrin 2011: 79.) Omalla tutkimuksellani pyrin selvittämään, onko tilanne samanlainen Suomessa. Tuollainen käsitys tuntuu olevan sen verran yleinen, että on mielenkiintoista nähdä, onko sillä todellisuuspohjaa. Tutkin nimenomaan äitejä koska, kuten Saara Pirkola (2012) pro gradu -tutkielmansa tiivistelmässä toteaa, "naiset kiinnittävät miehiä enemmän huomiota nykyisiin muotiniimiin".

Lasten nimeäminen on mielenkiintoinen tutkimuskohde myös siitä syystä, että se on muuttunut vuosien saatossa runsaasti. Esimerkiksi Järvinen on lisensiaatintyössään tarkastellut suvun nimien antamista, joka on 1800-luvun loppupuolelle saakka ollut Suomessa tyypillinen nimenantotapa ja määrännyt tarkoin, kenen sukulaisen mukaan nimetään ensimmäinen, toinen jne. poika ja tytär (Järvinen 2001: 1–2). Suoraan sukulaisten mukaan nimeäminen eräänlaisena pakkona on poistunut jo kauan sitten ja nimervalintaprosessi muuttuu edelleen jatkuvasti; nykyisin pyritään huomattavasti aiempaa yksilöllisempään nimervalintaan ja uniikinimet ovat yleistyneet viime vuosina (Kiviniemi 2006: 65).

Tutkimuskysymykseni ovat seuraavat:

1. Millaisia nimiä eri-ikäiset äidit antavat lapsilleen? Onko nähtävissä selkeästi erityyppisiä nimiä eri-ikäisten äitien lapsilla? Antavatko nuoremmat äidit useammin esimerkiksi nimiä, joita ei löydy Yliopiston nimipäiväalmanakasta?
2. Onko eri-ikäisten äitien kohdalla eroja siinä, ketkä osallistuvat lapsen nimen valintaan?
3. Valitsevatko eri-ikäiset äidit lapselleen nimen erilaisin perustein?

Tarkastelen siis ensisijaisesti sitä, näyttääkö äidin ikä korreloivan jotenkin lapsen nimen kanssa. Tätä varten jaottelen nimiä erilaisiin tyyppeihin ja tarkastelen eri-ikäisten äitien antamia nimiä useasta eri näkökulmasta näiden jaottelujen pohjalta. Toisaalta tarkastelen myös nimen valinnan perusteita sekä sitä, ketkä ovat eniten vaikuttaneet lapsen nimeen ja tarkastelen näitäkin seikkoja äitien ikien näkökulmasta.

2 TEORIA

2.1 Yleistä nimistöntutkimuksesta

Tutkimukseni sijoittuu nimistöntutkimuksen eli onomastiikan kentälle. Nimistöntutkimus on kiinnostunut erisnimistä eli propreista. Erisnimen tarkoitus on yksilöidä nimenkantaja ja erottaa tämä muista (vrt. yleisnimet eli appellatiivit, jotka viittaavat tarkoitteeseensa lajin tai joukon edustajana). (Ainiala ym. 2008: 12.) Tutkimuksessani perehdyn nimenomaan antroponyymeihin eli henkilönnimiin, ja niistä tarkemmin etunimiin ja nimenomaan kutsumanimenä käytössä oleviin etunimiin.

Lasten nimeäminen on universaali piirre, joka löytyy kaikista kulttuureista. Erilaisille kulttuureille on yhteistä myös se, että samalla kun lapselle annetaan nimi, hänet hyväksytään yhteisön jäseneksi. Eri kulttuureissa on kuitenkin erilaisia nimisysteemejä ja tyypilliset nimeämisperusteet vaihtelevat. Vaihtelua on esimerkiksi siinä, ovatko nimet uniikkeja vai annetaanko sama nimi usealle ihmiselle, kuka nimen valitsee ja onko nimi luonteeltaan läpinäkyvä vai onko sen merkitys epäselvä. Suomalaisten nimisysteemissä näkyy jäänteitä useilta eri aikakausilta: edelleen on käytössä niin suomalaista alkuperää olevia nimiä kuin kristillis-, venäläis- ja ruotsalaisperäisiä nimiä sekä muista kulttuureista lainattuja nimiä. (Ainiala ym. 2008: 164–165, 223.)

Suomalainen nimisysteemi nykyisenlaisena on verrattain tuore ilmiö. Nimisysteemimme on muovautunut hiljalleen alkujaan Euroopassa ja vähitellen vakiintunut Suomeen erilaisten säädösten ja nimilakien myötä. Vielä 1900-luvun alussa Suomessa oli runsaasti sukunimettömiä ihmisiä. (Kiviniemi 1982: 26.) Useamman kuin yhden etunimen antaminen yleistyi Suomessa vasta 1700-luvulta alkaen, aluksi vain yläluokkaisten ihmisten keskuudessa, mutta myöhemmin myös muilla suomalaisilla. 1980-luvulla yleistyi kolmen etunimen antaminen sekä tytöille että pojille, joskin se oli jo 1940-luvulla ollut pojilla tyttöjä yleisempää. (Kiviniemi 1993: 14–15.)

2.2 Nimenvalinnasta

Kiviniemi on tutkinut suomalaisten nimenvalintaperusteita vuoden 1979 almanakassa ilmestyneellä kyselyllä. Tämän tutkimuksen perusteella hän on määritellyt erilaisia

nimervalinnan perusteita, joita esittelee teoksessaan Rakkaan lapsen monet nimet (1982). Kiviniemen mukaan nimen valitseminen suvun piiristä on ollut yleisimpiä valintaa sääteleviä normeja sekä Suomessa että useimmissa muissa maissa. Käytännössä tämä asettaa nimen merkityssisällön toissijaiseen asemaan, kun nimen ennemminkin uskotaan mahdollistavan sukulaisen hyvien piirteiden siirtymisen lapselle. Vielä nykyäänkin toiset ja kolmannet nimet valitaan usein suvun piiristä. (Kiviniemi 1982: 129–131.)

Nimen esikuva saattaa tulla myös suvun ulkopuolelta. Perinteisesti lapsia on nimetty myös esimerkiksi lapsen kummien tai erilaisten historiallisten, uskonnollisten tai kirjallisten esikuvien mukaan. Nykyisin kummin mukaan nimeäminen on kuitenkin hyvin harvinaista. Historiallisten esikuvien vaikutus nimen valintaan näkyy esimerkiksi siten, että tietyt nimet ovat leimautuneet suomalaisiksi. Uskonnollisten esikuvien mukaan nimeämistä pidetään monesti jo väistyneenä nimervalintaperusteena, vaikka monien nimien uskonnollinen alkuperä tiedettäisiin ja tiedostettaisiinkin. Kiviniemen almanakkakyselyssä kuitenkin 3,5 % ilmoitti uskonnollisen esikuvan vaikuttaneen nimen valintaan. (Kiviniemi 1982: 135, 140–141, 148.)

Nimen sisältö ja merkitys on ollut alun perin merkittävä valintaperuste (Kiviniemi 1982: 151). Tämä näkyy myös nykyaikana; mikäli jokin jo vakiintunut nimi on saanut puhekielessä ikävän sivumerkityksen (esimerkiksi Jorma, Yrjö, Urpo), nimeä tuskin halutaan antaa lapselle (Pirkola 2012: 40–41). Nimen sisältö saattaa olla esimerkiksi vertauskuvallinen ja ilmaista lapselle toivottuja ominaisuuksia. Toisaalta tällaisia nimiä ovat myös esimerkiksi kukkien nimet, jotka merkityksensä takia mielletään kauniiksi. Nimen sisältö saattaa myös liittyä esimerkiksi syntymäpaikkaan tai kovasti odotettuun lapseen. (Kiviniemi 1982: 153–155.)

Nimiä on annettu myös eräänlaisena syntymätodistuksena, mikä tarkoittaa, että nimi valitaan syntymä- tai kastepäivän nimipäivän mukaan. Erikoisempina valintaperusteina Kiviniemi esittelee ns. systeeminimiä, jotka perustuvat vanhempien tai sisarusten nimiin eri tavoin, esimerkiksi alkusoinnun tai äänteellisen yhdenmukaisuuden kautta. (Kiviniemi 1982: 158–160.)

Nimervalintaan vaikuttavat myös erilaiset käytännölliset tekijät, jotka ovat usein niitä piirteitä, joista vanhemmat omissa nimissään eivät ole pitäneet. Tällaisia tekijöitä voivat olla esimerkiksi nimen yleisyys tai se, ettei nimestä saisi liian helposti väänneltyä ei-toivottuja lempinimiä. (Kiviniemi 1982: 162.)

Viimeisenä nimervalintaan vaikuttavana tekijänä Kiviniemi esittelee hieman epämääräiseltä kuulostavan “mieltymyksen nimeen”, jolla hän tarkoittaa sellaista nimeen

liittyvää positiivista tunnetta, jota ei muiden perusteluiden avulla pystytä tarkemmin määrittelemään. Läheisesti tähän mieltymykseen liittyy myös nimien muodikkaus, joka liittyy siihen, että hyvin usein yksilöllistä nimeä tavoittelevat vanhemmat sattumalta valitsevat samana aikakautena samoja nimiä, joista muodostuu sen ajan muotiniimiä. (Kiviniemi 1982: 165, 169.)

Järvinen (2001) kritisoi Kiviniemen (1982) käyttämiä metodeja ja esittelemiä nimervalinnan perusteita. Samalla Järvinen esittelee omassa lisensiaatintutkimuksessaan havaitsemiaan nimervalintaperusteita, joita hän kutsuu nimervalinnan ehdoiksi. Nämä ehdot eroavat Kiviniemen esittelemistä nimervalinnan perusteista siinä, että kun Kiviniemi hakee yksittäistä perustelua nimen valinnalle, Järvinen näkee tekijät ennemmin ehdoiksi, jotka vanhemmat halusivat nimen täyttävän. Näitä ehtoja ovat esimerkiksi, että nimen pitää miellyttää molempia tai kaikkia valitsijoita, sen pitää olla äänteellisesti miellyttävä ja sopia lapselle. (Järvinen 2001: 20–26.)

Viime vuosina nimeämisen trendiksi näyttää nousseen yksilöllisyys, mikä on johtanut nimistömme monipuolistumiseen ja nimien lukumäärän kasvuun (mm. Ainiala ym. 2008: 227). Erilaisten etunimien määrää kasvattavat suuresti jo aiemmin mainitut uniikkiniimet. Kiviniemi on tutkinut 1900-luvulla syntyneiden suomalaisten etunimistöä ja saanut erilaisten nimien lukumääräksi noin 50 000, joista suurin osa on annettu vain kerran tai muutaman kerran (Kiviniemi 2006: 23).

Suomessa ei ole juurikaan tutkittu sitä, kuka tyypillisimmin on ensisijainen nimervalitsija, mutta melko yleinen käsitys tuntuu olevan, että äidin mielipide painaa enemmän (ks. mm. Ainiala 2009: 42). Joka tapauksessa suomalaiselle nimisysteemille on tyypillistä, että lapsen nimen valitsee toinen vanhemmista tai vanhemmat yhdessä. Näin ei kuitenkaan ole kaikissa kulttuureissa, vaan nimen voi valita myös esimerkiksi isovanhemmat tai joku uskonnollinen asiantuntija (Ainiala ym. 2008: 165).

Aldrin on tutkinut väitöskirjassaan (2011) nimervalintaa sosiaalisena toimintana. Hänen näkökulmansa nimervalintaan on tutkia, kuinka identiteetit rakentuvat ja rakennetaan nimervalinnan kautta. Hänen tutkimuksensa mukaan ruotsalaiset alle 30-vuotiaat äidit pyrkivät vanhempia äitejä useammin valitsemaan lapselleen harvinaisen nimen. Samoin hänen haastattelemistaan yli 35-vuotiaista äideistä noin puolet oli valinnut lapselleen perinteiseksi kokemansa nimen, kun alle 25-vuotiaista vastaava osuus oli alle kolmannes. (Aldrin 2011: 94, 111.)

3 TUTKIMUSASETELMA JA METODIT

Tutkimukseni tarkastelee eri-ikäisten äitien lapsilleen antamia etunimiä. Keskityn käsittelemään ainoastaan kutsumanimiä, muut etunimet rajasin tutkimukseni ulkopuolelle. Valitsin tällaisen rajauksen toisaalta käytännön syistä, pitääkseni aineiston maltillisen kokoisena. Toisaalta rajauksen perusteena on myös se, että puhuttelunimet, eli useimmiten ensimmäiset etunimet, valitaan erilaisin perustein kuin muut etunimet (Kiviniemi 1993: 11).

Tutkimukseni informantit ovat alle kouluikäisten lasten äitejä. Päädyin tällaiseen rajaukseen pääasiassa sen takia, että tällöin tutkimukseni koskee nimenomaan nykyhetken tilannetta ja kuvaa sitä, millaisia nimiä nykyään annetaan. Vastaaajien on myös helpompi eritellä nimen valintaan johtaneita syitä, kun nimen pohtimisesta ei ole kulunut liian pitkää aikaa.

Otokseni on satunnaisotannan ja ns. mukavuusotannan (engl. convenience sample) yhdistelmä (mukavuusotannasta ks. Huhta & Tarnanen 2011: 205). Koska kandidaatin tutkielma on melko suppea ja aineisto piti kerätä nopeasti, ei ollut järkevää käyttää kovin paljon resursseja kattavan satunnaisotannan saavuttamiseksi. Siksi keräsin tutkimusaineistoni sähköisellä kyselylomakkeella (liite 1), jota jaoin sosiaalisessa mediassa, tarkemmin sanottuna Facebookissa ja Twitterissä. Lomakkeella kysyin taustatietoina äidin (eli vastaajan) ikää, koulutustasoa, uskontoa, kansalaisuutta sekä äidinkieltä. Varsinaisessa tutkimusosassa kysyin lapsen ikää ja nimeä sekä monivalintakysymyksillä nimen valinnutta henkilöä ja nimen valintaperusteita, jotka valitsin Kiviniemeä (1982: 129–171) mukailten. Kiviniemen esittelemät valintaperusteet kuvailin tarkemmin luvussa 2.1. Lomakkeen lopussa oli vielä avoin kysymys mahdollisia lisäkommentteja varten.

Kyselylomakkeellani sain yhden iltapäivän ja illan aikana kerättyä aineistoa enemmän kuin tarpeeksi; peräti 650 vastausta. Näistä joitakin jouduin poistamaan esimerkiksi virheellisen täyttämisen (lapsen syntymävuosi myös äidin tiedoissa, lyöntivirheet, useampi lapsi samassa lomakkeessa, kaksi lomaketta samoilla tiedoilla mutta nimissä yhden kirjaimen ero) tai rajaukseeni nähden liian vanhan lapsen takia. Yksi vastaaja oli täyttänyt lapsen kaikki etunimet ja eräs äiti oli vielä alaikäinen; nämä vastaukset poistin myös käsiteltävistä. Jäljelle jääneistä vastauksista otin sattumanvaraisesti käsittelyyn sellaisia vastauksia, joissa oli kirjoitettu jokin kommentti tai perustelu. Käsiteltäväksi valitulla aineistolla tasasin myös eri ryhmistä samankokoiset (noin 70 vastausta ikäryhmää kohden).

Vastausten rajaamisen jälkeen jaoin ne neljään ryhmään sen mukaan, minkä ikäinen vastaaja (äiti) oli lapsen syntyessä. Ryhmät ovat: 18–22-vuotiaat, 23–27-vuotiaat, 28–34-vuotiaat ja 35-vuotiaat tai sitä vanhemmat. Valitsin juuri nämä iät ryhmien rajoiksi, koska Suomessa kaikkien synnyttäjien keski-ikä on tällä hetkellä noin 30 vuotta (Tilastokeskus 2014), ja halusin sisällyttää samaan ryhmään sekä hieman tämän keski-ikä ylä- että alapuolelle osuvat vastaajat enkä siis voinut valita rajaksi tasan kolmeakymmentä vuotta. Muut ryhmät rajasin kattamaan suunnilleen yhtä ison ikähaarukan.

Analysoin vastauksia pääosin kvalitatiivisesti, osin myös kvantitatiivisesti. Kvantitatiivinen analysointi tosin jää aika suppeaksi pienen otoksen takia. Analyysimenetelmäni on aineistolähtöinen, eli lajittelen keräämiäni aineistoja ja katson, mitä piirteitä sieltä nousee esiin.

Koska tarkastelen tutkimuksessani erityisesti harvinaisempia ja tyypillisestä suomalaisesta kirjoitusasusta poikkeavia nimiä omana nimityyppinä, tarkastelen kaikkia saman nimen erilaisia muotoja erillisinä niminä. Näin ollen esimerkiksi Luca ja Luka ovat tutkimuksessani eri nimiä.

Jaottelen aineistoni nimiä viiden eri kategorian pohjalta:

- 1) kalenterista löytyvät nimet
- 2) suosituimmat nimet
- 3) vanhat suomalaiset (tai suomalaistuneet) nimet
- 4) omakieliset nimet
- 5) suomalaisesta kirjoitusasusta poikkeavat nimet eli vieraskieliset nimiasut.

En ole jakanut nimiä näihin ryhmiin siten, että jokainen nimi kuuluisi vain yhteen ryhmään, vaan näiden tyypittelyjen tarkoitus on helpottaa eri ikäryhmien nimenvallinnan vertailua tarjoamalla siihen erilaisia näkökulmia. Seuraavaksi kuvailen tarkemmin, mitä tarkoitan kullakin eri nimityypillä tai tarkastelunäkökulmalla.

Nimien harvinaisuutta tarkastellessani lähdän liikkeelle siitä, löytyykö nimi Yliopiston nimipäivälmanakan suomenkielisten nimien listalta. Yliopiston nimipäivälmanakka on Suomessa kaikkein yleisimmän käytössä oleva ja ns. virallinen nimipäiväluettelo. Koska vanhimmat lapset aineistossani ovat syntyneet vuonna 2008, en käytä tuoreinta kalenteria, johon on tullut runsaasti uusia nimiä. Sen sijaan käytän vuoden 2014 suomenkielistä kalenteria. Katson myös, löytyykö nimi ruotsinkielisestä tai ortodoksisesta kalenterista, mutta en automaattisesti ota näitä seikkoja huomioon nimen kohdalla, ellei se ole vanhempien taustan (ruotsinkielisyyden tai uskonnon) perusteella olennaista.

Suosio on niin abstrakti käsite, että tieteellisessä tarkastelussa se tarvitsee tuekseen jonkin todellisuuteen pohjaavan määritelmän (Hämäläinen 2013: 72). Suosituimpien nimien

määrittämisessä käytän hyväkseni suosituimpien ensimmäisten etunimien luetteloa (Väestörekisterikeskus 2014). Päädyin käyttämään vuoden 2013 suosituimpien nimien luetteloa kaikkien aineistoni nimien kohdalla, vaikka lasten syntymävuodet vaihtelevat tämän molemmin puolin. Koska nimeä valitessa nimen sijoitusta tuskin tarkistetaan tämänkaltaisilta listoilta, vaan nimen suosio arvioidaan oman käsityksen mukaan, nähdäkseni ei ole tarpeen tarkastella useamman vuoden listoja. Hämäläinen (2013) esittelee suosiolukumenetelmään pohjaavan tavan nimen suosion määrittämiseksi. Tällainen laskentatapa ottaa huomioon sen, että vuosikymmeniä sitten annettiin huomattavasti vähemmän erilaisia nimiä kuin nykyisin, ja näin ollen suosituimmat nimet kattoivat isomman osan lapsista kuin nykyisin. Päädyin kuitenkin edellä kuvailemaani tapaan määrittellä nimien suosio, koska nähdäkseni tutkimuskysymykseni eivät vaadi ns. aboluuttisen suosion määrittämistä, koska vertailen suhteellisen lyhyellä aikavälillä annettuja nimiä.

Seuraavaksi tarkastelen vanhoja suomalaisia (tai suomalaistuneita) nimiä. Tällaisia nimiä aineistossani ovat esimerkiksi Amalia ja Kaarlo. Tähän nimityyppiin lasken nimet, joiden suosion huippu on ollut ennen 1930-lukua. Tällä hetkellä nimen ei tarvitse kuitenkaan ylittää suosituimpien nimien listalle.

Neljäntenä tarkastelen omakielisiä nimiä. Omakielisiin nimiin lasken Saarelman (2007: 81) mukaisesti ulkomaisista nimistä käännetyt nimet, suoraan suomen kielen pohjalta luodut nimet sekä esimerkiksi Kalevalasta tai muusta kansanrunoudesta otetut nimet. Omakielisiä nimiä aineistossani ovat esimerkiksi Hilla ja Ilmari.

Viimeisenä tarkastelen vieraskielisiä nimiasuja, eli suomalaisesta kirjoitusasusta poikkeavia nimiä. Tällä tarkoitan nimiä, jotka muistuttavat suomalaisesta kalenterista löytyviä nimiä, mutta sisältävät vieraita äänneitä, kuten c tai w. Tähän tyyppiin kuuluvia nimiä ovat aineistossani esimerkiksi Luca ja Oliwer. Tähän ryhmään lasken mukaan myös sellaiset nimet, jotka ovat sisältämiensä äänneiden perusteella vierasperäisiä, vaikkeivat muistuttaisikaan mitään suomalaista nimeä (esimerkiksi Felix). Lasken mukaan myös muut selkeän ulkomaalaiset nimet, mikäli niiden taustalta ei löydy toisen vanhemman suomesta poikkeavaan äidinkieleen tai ulkomaalaisuuteen liittyvää selitystä. Päädyin tähän rajaukseen sen takia, etteivät vanhemman ulkomaisen taustan perusteella valitut nimet ole samalla tavalla valittuja kuin suomalaiselle lapselle annetut vierasasuiset nimet.

4 ANALYYSI

4.1 Millaisia nimiä eri-ikäiset äidit antavat?

Ensimmäinen seikka, jota aineistosta tarkastelen on se, kuinka suuri osa kunkin ryhmän nimistä löytyy suomenkielisestä kalenterista. Nuorimpien äitien (18–22-vuotiaat) ryhmässä kalenterista löytyy 60 % nimistä. Kalenterista löytyvien nimien osuus kasvaa aina sitä isommaksi, mitä vanhempien äitien ryhmästä on kyse: 23–27-vuotiaat: 70 % nimistä kalenterissa, 28–34-vuotiaat: 74 % nimistä kalenterissa ja 35-vuotiaat ja sitä vanhemmat: 80 % nimistä kalenterissa. Nimen löytyminen kalenterista tuntui olevan vastaajien mielestä merkki nimen tuttuudesta. Muutama äiti mainitsee avoimeen kenttään kirjoittamissaan perusteluissa, että nimen oli haluttu löytyvän kalenterista, mutta sieltä valittiin kuitenkin sellainen nimi, joka ei olisi liian tavallinen. Sopivasti tavallisen nimen oli halunnut myös äiti, joka perusteli Ilari-nimen valitsemista kommentoimalla sen olevan tuttu suomalainen nimi, jota ei kuitenkaan ole viime vuosikymmeninä annettu runsaasti.

Toiseksi tutkin nimien suosiota tarkastelemalla sitä, kuinka suuri osa kunkin ryhmän nimistä löytyy vuoden 2013 50 suosituimman nimen luettelosta (Väestörekisterikeskus 2014). Alle 35-vuotiailla äideillä suosituimpien nimien listalta löytyi 35 % nimistä. Vanhimpien äitien ryhmän nimistä vain 27 % löytyy suosituimpien nimien joukosta. Suosituimpien nimien valintaperusteeksi mainitaan useimmiten se, että niitä pidetään kauniina. Eräs äiti kuitenkin mainitsee nimenvalkintaan vaikuttaneen juurikin nimen muodikkauden ja sen, että nimi on sopivasti sekä muodikas että sen verran neutraali, ettei siitä voi joutua kiusatuksi.

Kolmantena nimityyppinä tutkin vanhojen nimien esiintymistä aineistossani. Äidin ikä näyttäisi korreloivan vanhojen nimien kanssa siten, että vanhemmat äidit antavat useammin perinteisiä suomalaisia nimiä. Aineistossani vanhojen nimien osuus kasvaa aina sitä suuremmaksi, mitä vanhempien äitien ryhmää tarkastelin: 18–22-vuotiaista 16 % oli antanut vanhan nimen lapselleen, 23–27-vuotiaista 17 %, 28–34-vuotiaista 30 % ja yli 35-vuotiaista peräti 35 %. Osalla tähän tyyppiin luokittelemistani nimistä on ollut myöhemmin uusi suosion huippu, joten nimenantaja ei välttämättä ole mieltänyt valitsemaansa nimeä vanhaksi. Vanhojen nimien valintaperusteena mainitaan usein nimen tulleen suvusta. Toisaalta osa äideistä mainitsee vanhojen nimien olevan kiehtovia tai ajattomia, ja näiden syiden takia mieluisampia kuin tämänhetkiset muotinitimet.

Omakielisten nimien suhteen aineisto jakautui selkeästi kahtia. 18–27-vuotiailla äideillä (kaksi ensimmäistä ryhmää) omakielisiä nimiä oli vain muutama; noin 6 % nimistä kummassakin. Yli 28-vuotiailla äideillä (kaksi jälkimmäistä ryhmää) omakielisiä nimiä oli huomattavasti enemmän, noin 20 %. Useimmiten omakielisten nimien perusteluissa mainittiin nimen luontoaiheisuus tai merkitys, mikä on ymmärrettävää, koska omakieliset nimet ovat yleensä ottaen läpinäkyvämpiä kuin muista kielistä lainatut.

Viimeisenä tyyppinä tarkastelen vieraskielisiä nimiasuja. Nuorimpien äitien ryhmässä on 9 % nimistä vierasasuisiksi laskettavia. Muissa ryhmissä lähes kaikki ulkomaiset nimet ovat monikulttuurisiin tai kaksikielisiin perheisiin syntyneitä lapsilla, lukuunottamatta yli 35-vuotiaiden ryhmässä ollutta yhtä ulkomaista nimeä. Vierasasuisia nimiä valittiin useimmiten niiden harvinaisuuden takia; haluttiin nimi, jota ei tule ihan heti vastaan toisella.

Kuten luvussa 2 kerroin, yleinen käsitys tuntuu tutkijoidenkin keskuudessa olevan, että äidillä on isää suurempi rooli lapsen nimen valitsemisessa (Ainiala 2009: 42). Oma aineistoni ei tätä käsitystä kuitenkaan tue, sillä kaikissa ikäryhmissä suurin osa vastaajista oli sitä mieltä, että heillä molemmat vanhemmat osallistuivat yhtä paljon nimenvalkintaan. Kuitenkin kaikissa ikäryhmissä äiti oli yksin vaikuttanut eniten nimenvalkintaan useammin kuin isä yksin.

Kuten taulukosta 1 käy ilmi, kaikenikäiset äidit haluavat valita lapselleen ensisijaisesti kauniin nimen. Kaikenikäiset äidit mainitsevat useammin valinneensa nimen sen harvinaisuuden kuin yleisyyden tai muodikkuuden takia. Yleisimpiä nimiä valitaan siis pääasiassa muiden syiden kuin niiden suosion takia. Eri äidit myös tulkitsivat samoja nimiä eri tavoin: esimerkiksi yksi vastaaja mainitsi Nooa-nimen valintaperusteeksi uskonnollisen esikuvan, kun taas toisen vastaajan mukaan nimen esikuvana on fiktiivinen hahmo.

Taulukko 1. Viisi suosituinta nimervalintaperustetta eri ikäryhmissä.

18–22-vuotiaat: 1. Nimi kuulostaa kauniilta 2. Nimi oli valittu etukäteen 3. Nimi kuvaa hyvin lapsen luonnetta tai ulkonäköä 4. Nimen harvinaisuus 5. Nimen muoto 5. Sointuu muiden perheenjäsenten nimiin	23–27-vuotiaat: 1. Nimi kuulostaa kauniilta 2. Nimi oli valittu etukäteen 3. Nimen muoto 4. Nimi kuvaa hyvin lapsen luonnetta tai ulkonäköä 5. Nimen harvinaisuus
28–34-vuotiaat: 1. Nimi kuulostaa kauniilta 2. Nimi valittu etukäteen 3. Nimi kulkenut suvussa 4. Nimen muoto 5. Nimen merkitys	Yli 35-vuotiaat: 1. Nimi kuulostaa kauniilta 2. Sointuu muiden perheenjäsenten nimiin 3. Nimen harvinaisuus 3. Nimen muoto 4. Nimi kulkenut suvussa

4.2. Ryhmien välinen vaihtelu avoimen kentän vastauksissa

Nuorimpien (18–22-vuotiaiden) äitien avoimiin kenttiin kirjoittamista vastauksista ei näy useissa vastauksissa toistuvia teemoja. Eräs äiti mainitsee, että molempia vanhempia miellyttävän nimen löytäminen oli haastavaa. Toinen äiti kertoo vanhempien välisestä sopimuksesta, jonka mukaan äiti saa päättää nimen, mikäli syntyvä lapsi on tyttö, kun taas pojan nimen päättäisi isä. Nimen valitseminen suvusta ei aineiston perusteella ole tyypillistä nuorimmilla äideillä; pari kertaa mainitaan, että nimenomaan haluttiin suvusta poikkeava nimi. Eräs äiti kertoo lapsen muiden nimien tulevan suvusta, mutta kutsumanimeksi haluttiin nimi, joka olisi lapsen ”ihan oma”.

23–27-vuotiaiden äitien ryhmässä lapsen nimervalintaa avataan runsaammin ja monisanaisemmin kuin nuorempien ryhmässä. Suvusta valittuun nimeen liittyen kerrotaan toisaalta, että haluttiin valita suvun piiristä ensisijaisesti kaunis nimi, toisaalta pohditaan sitäkin, kuinka sukulaisen mukaan nimeäminen on myös kunnianosoitus. Eräällä äidillä oli ollut hyvin tarkat kriteerit lapsen nimelle: nimen piti olla kaunis, sointuva, tavallinen ja tuttu, sellainen joka osataan lausua kaikkialla maailmassa, mutta se ei saa olla kuitenkaan kaikkein tavallisin. Yleinen kommentti on, että nimi ei saanut olla liian erikoinen muttei toisaalta liian yleinenkään. Monikielisissä ja -kulttuurisissa perheissä haluttiin, että nimi sopii kaikkiin

kieliin eikä ole ulkomaisille sukulaisille liian vaikea lausua. Eräs vastaaja kertoo, että vastasyntyneelle oli lueteltu nimiä ja lapsen nimeksi tuli se, joka sai vauvan nauramaan.

28–34-vuotiaiden äitien avoimen kentän vastauksia lukiessa löytyy muutama teema, jotka toistuvat useissa vastauksissa. Yksi tällainen teema on monikulttuurisen suvun vaikutus: halutaan, että erikieliset sukulaiset osaavat kaikki lausua lapsen nimen, ja toisaalta kaksi vastaajaa mainitsee, että nimi valittiin lapsen isän kotimaan kulttuuriin kuuluvalla tavalla. Toinen toistuva teema on se, että lapselle on ensin valittu nimi vanhempien mieltymyksen mukaan, mutta myöhemmin on selvinnyt, että kyseinen nimi löytyy suvusta. Tällaisesta kertoneet vastaajat ovat pitäneet nimen löytymistä suvusta positiivisena asiana, vaikkei se alkujaan ollut valintaperusteena. Kolmas toistuva teema on se, että nimi on alkujaan löydetty sattumalta, kuultu esimerkiksi puistossa tai sukulaispojan luokkakaverilla. Tähän sattumalta löydettyyn nimeen on kuitenkin ihastuttu siinä määrin, että se on jäänyt mieleen nimivaihtoehtona ja lopulta päätynyt syntyvän lapsen nimeksi. Tässä ryhmässä nähtiin myös tavalliset, suomalaiset nimet miellyttävinä ja hyvinä, ja erityisesti luontonimien mainittiin kuulostavan kauniilta.

Myös yli 35-vuotiaiden äitien kommenttikentissä toistuu se, että haluttiin lapselle suomalaiseen suuhun sopiva nimi, joka kuitenkin taipuu myös ulkomaalaisten sukulaisten suuhun. Kansainvälinen näkökulma nousi esiin myös muutamilla sellaisilla äideillä, jotka eivät maininneet vieraskielisiä sukulaisia. Toinen toistuva teema avoimissa vastauksissa on se, että nimi saisi olla lyhyt nimi, josta ei muodosteta helposti lempinimiä. Toisaalta eräs vastaaja kertoi halunneensa pitkän yhdysnimen tasapainottamaan lyhyttä sukunimeä. Myös erikoisempia tarinoita nimenvallinnasta löytyi. Eräät vanhemmat olivat listanneet kalenterista kaikki mahdollisina pitämänsä nimet, joista karsimalla päädyttiin lopulliseen nimeen. Toinen äiti kertoi yhdistäneensä lapsen isän kaksi nimiehdotusta kokonaan uudeksi nimeksi. Lisäksi kaksi vastaajaa mainitsee, ettei lapsen nimeen haluttu r-kirjainta, koska toinen vanhemmista ei osaa sanoa sitä.

5 PÄÄTÄNTÖ

5.1 Analyysin tulkintaa

Aineiston analyysissä nousi esille jossain määrin juuri niitä asioita, joita odotinkin löytäväni. Aina erot eri ikäryhmien välillä eivät kuitenkaan olleet niin suuria, että tuloksia voisi välttämättä pitää merkittävänä; laajemmassa aineistossa erot saattaisivat joko tasaantua tai korostua.

Kalenterista löytyviä nimiä oli nuorimpien (18–22-vuotiaiden) äitien ryhmässä kaikkein pienin osuus, ja niiden määrä kasvoi tasaisesti nuorimmista vanhimpiin. Nuorimpien äitien ryhmä oli ainoa, jossa oli merkittävä osuus vierasasuisia nimiä ilman ulkomaalaisesta taustasta kumpuavaa selitystä nimelle. Nämä tulokset olivat odotusteni mukaisia sekä yleisen arkikäsitteen että Aldrinin väitöskirjasta (2011) saamani tiedon pohjalta.

Vanhimpien äitien ryhmässä oli vähiten suosituimpien nimien listalta löytyviä nimiä, kun taas kolmen muun ryhmän kesken suosittuja nimiä oli yhtä suuri prosenttiosuus. Tämä voi tietysti olla sattumaa, mutta se voi myös kertoa esimerkiksi siitä, että nuoremmilla äideillä on tarkempi alitajuinen vaisto trendinimien suhteen. Toisaalta selittävänä tekijänä voi olla myös se, että vanhemmat äidit ovat olleet enemmän tekemisissä pienten lasten kanssa, ja kenties kyllästyneet jo senhetkisiin trendinimiin, ja tästä syystä valitsevat muita nimiä omille lapsilleen. Muutama vastaaja kertoikin työskentelevänsä lasten kanssa, ja halunneen omalle lapselleen nimen, josta ei tulisi joku tuttu lapsi mieleen. Tämä voisi selittää myös sitä, että vanhemmat äidit antavat nuoria useammin vanhoja suomalaisia nimiä; vanhat nimet tuntuvat mukavan tuoreilta viime vuosien trendinimiin verrattuna, mutta kuitenkin ne ovat tuttuja eivätkä tunnu erikoisuuden tavoittelulta. Vaikuttaa tosin melko kummalliselta, että suosituimpien nimien valinnassa 35 vuoden ikä olisi näin selkeä raja, eikä nuorempien äitien osalta iällä olisi merkitystä.

Aineistoni perusteella vanhempien rooli nimenvälityksessä on useimmiten tasapuolinen, ja kyselyyn vastanneet äidit olivat useimmiten sitä mieltä, että molemmat vanhemmat olivat osallistuneet nimenvälitykseen yhtäläisesti. Olisi mielenkiintoista tutkia, millaiset tulokset saisi kysymällä saman kysymyksen lasten silmiltä. Myös antamalla mahdollisuuden valita vain toisen vanhemmista pääasialliseksi nimenvälittäjäksi saattaisi saada yleisen käsityksen mukaisia tuloksia, joissa äiti olisi useimmiten pääasiallinen nimenvälittäjä.

Nimen valitseminen etukäteen oli yleisempää nuorilla äideillä kuin vanhemmilla, kenties syyksi voi nähdä sen, että vanhemmat äidit ovat antaneet etukäteen valitut nimet jo aiemmille lapsilleen. Sen sijaan muiden perheenjäsenten nimeen sointuminen nousi tärkeäksi seikaksi vasta vanhemmilla äideillä, tämä selittyy nähdäkseni sillä, että vanhemmilla äideillä on useammin vanhempiakin lapsia, joiden nimiin vauvan nimen halutaan sointuvan.

Aineistoa tarkastellessani huomasin sellaisen mielenkiintoisen seikan, että yllättävän usein sama vastaaja oli kertonut, että nimi oli valittu jo etukäteen, mutta sen kuitenkin kuvaavan hyvin lapsen luonnetta tai ulkonäköä. Tämä kertonee siitä, että usein etukäteen pohditaan nimiä, ja näistä etukäteen valituista vaihtoehdoista valitaan lopullinen nimi lapsen syntymän jälkeen, kun näkee, millainen nimi juuri tälle tietylle lapselle sopii parhaiten. Kiviniemen (2006: 128) mukaan nimenvalkintaan eivät vaikuta lapsen ulkonäköön liittyvät piirteet. Oman tutkimukseni perusteella voin kuitenkin väittää päinvastaista: alle 28-vuotiailla äideillä nimen sopiminen lapsen ulkonäköön tai luonteeseen oli viiden yleisimmän valintaperusteen joukossa.

Omat tulokseni eroavat Kiviniemen 1970- ja 1980-lukujen taitteessa saamista tuloksista myös siinä, että Kiviniemen tutkimuksessa yleisin valintaperuste oli nimen valitseminen suvun piiristä (Kiviniemi 1982: 173), kun taas omassa tutkimuksessani ainoastaan kahdessa vanhimpien äitien ryhmässä nimen valitseminen suvun piiristä pääsee edes viiden yleisimmän valintaperusteen joukkoon (ks. Taulukko 1). Tämä kertoo varmasti ajan tuomasta muutoksesta; olihan Kiviniemen aineistossa mukana nimiä aina 1900-luvun alusta asti, kun taas oma aineistoni on tältä vuosituhanneelta. Sama nimeämistrendien muutos näkyy myös siinä, että omassa aineistossani nimen harvinaisuus nousi suosituimpien valintaperusteiden joukkoon lähes kaikissa ikäryhmissä (ainoana poikkeuksena 28–34-vuotiaat äidit).

5.2 Mitä olisin tehnyt toisin ja mitä voisi vielä tutkia?

Jos ryhtyisin tekemään tätä tutkimusta uudestaan, valitsisin haastatteluja täydentämään kyselylomakkeella saatuja aineistoja; huomasin useaan otteeseen tuloksia analysoidessani, että olisin halunnut joistakin vastauksista esittää tarkentavia kysymyksiä. Erityisesti haastatteluilla olisi voinut täydentää nimenvalkintaperusteista saatua tietoa: miksi jokin nimi kuulostaa kauniilta, miksi esimerkiksi suvun piiristä tai kaikista mahdollisista luontanimistä

valittiin juuri tämä nimi tai miksi ja missä vaiheessa jokin nimi oli valittu etukäteen (ja miksi se päätettiin lopulta antaa syntyvälle lapselle).

Koska kattavaa tutkimustulosta äitien ja isien rooleista nimenvallinnassa ei ole, olisi kenties ollut perusteltua pohjustaa omaa tutkimusta näiden roolien kartoittamisella ennen vastaajien rajaamista ainoastaan äiteihin. Esimerkiksi ruotsalaisessa tutkimuksessa selvisi, että sekä äitien että isien iällä on hyvin samankaltainen merkitys lapsen nimeämiseen (Aldrin 2011: 49).

Mikäli ryhtyisin tutkimaan tätä aihetta suuremmissa mittakaavassa, haluaisin käsitellä aineistojani jonkin muun ohjelman kuin taulukkolaskentaohjelman avulla. Kunnolliseen tietokantaan syötettynä aineiston lajittelu ja järjestäminen erilaisten tekijöiden perusteella olisi ollut huomattavasti nopeampaa ja vastausten käsittely ja analysoiminen helpompaa.

Jatkossa tätä tutkimusta sivuavia mielenkiintoisia tutkimusaiheita olisi esimerkiksi perehtyä isien rooliin nimenantajina. Toisaalta tutkimustani täydentäisi myös tutkimus, jossa huomioitaisiin laajemmin erilaisia taustamuuttujia pelkän iän rooliin keskittymisen sijasta hieman samaan tapaan kuin Aldrin teki tutkiessaan ruotsalaisten nimenvallintaa vuonna 2011 valmistuneessa väitöskirjassaan.

LÄHTEET

- Ainiala, Terhi 2009: Paras nimi lapselle – *Hiidenkivi* 16 (2) s. 42.
- Ainiala, Terhi, Saarelma, Minna & Sjöblom, Paula 2008: *Nimistöntutkimuksen perusteet*. Helsinki: Suomalaisen kirjallisuuden seura.
- Aldrin, Emilia 2011: *Namnval som social handling. Val av förnamn och samtal om förnamn bland föräldrar i Göteborg 2007–2009*. Doktorsavhandling. Uppsala universitet. <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:402591/FULLTEXT01.pdf> 12.3.2015.
- Huhta, Ari & Tarnanen, Mirja 2011: *Kielitaidon arviointi tutkimusvälineenä ja tutkimuksen kohteena*. – Kalaja, Paula, Alanen, Riikka & Dufva, Hannele (toim.), *Kieltä tutkimassa. Tutkielman laatijan opas* s. 201–220. Helsinki: Finn Lectura.
- Hämäläinen, Lasse 2013: Mikä nimi on ollut kaikkein suosituin? – *Virittäjä* 117 (1) s. 70–81.
- Järvinen, Harma 2001: *Isoisältä pojalle, isoäidiltä tyttärelle: suvun nimien antaminen ja nimenmääräytymistapa esikristilliseltä ajalta nykypäiviin*. Licensiaatintyö. Jyväskylän yliopiston etnologian laitos. <https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/8108/harjarvi.pdf?sequence=1> 9.3.2015.
- Kiviniemi, Eero 1982: *Rakkaan lapsen monet nimet: suomalaisten etunimet ja nimervalinta*. Espoo: Weilin + Göös
- 1993: *Iita Linta Maria. Etunimiopas vuosituhannen vaihteeseen*. Helsinki: Suomalaisen kirjallisuuden seura.
- 2006: *Suomalaisten etunimet*. Helsinki: Suomalaisen kirjallisuuden seura.
- Pirkola, Saara 2012: *Etunimien herättämät mielikuvat*. Pro gradu -tutkielma. Jyväskylän yliopiston kielten laitos. <https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/38258/URN%3aNBN%3afi%3ajyu-201208052126.pdf?sequence=1> 9.3.2015.
- Saarelma, Minna 2007: *Nimi lapselle*. Helsinki: Minerva Kustannus Oy.
- Tilastokeskus 2014: Äidit tilastoissa 2014. – http://www.stat.fi/tup/tilastokirjasto/aitienpaivatilastoja_2014.html 13.1.2015.
- Väestörekisterikeskus 2014: Vuonna 2013 syntyneiden suomenkielisten lasten suosituimmat etunimet. – <http://www.vrk.fi/default.aspx?id=279> 5.2.2015.

LIITE

Kyselylomake

Teen suomen kielen kandidaatintutkielmani Jyväskylän yliopistoon. Aiheenani on alle kouluikäisten lasten nimeäminen.

Täyttämällä tämän kyselylomakkeen hyväksyt, että käytän saatuja vastauksia tutkielmassani. Vastauksia käsitellään luottamuksellisesti ja anonyymisti ja niitä säilytetään asianmukaisesti eikä tietoja luovuteta ulkopuolisille tahoille.

Lisätiedot:

Inka Huuskonen

inka.m.huuskonen@student.jyu.fi

Tutkielman ohjaaja, FT Vesa Jarva vesa.jarva@jyu.fi

Vastaajan tiedot

Syntymävuosi:

Koulutustaso:

- Peruskoulu
- Keskiasteen koulutus (lukio/ammattillinen tutkinto)
- Korkeakoulu

Mikäli opiskelet tällä hetkellä, missä?

Uskonto:

Äidinkieli:

Syntymämaa:

Lapsen tiedot

Kutsumanimi (se etunimi, jota käytetään):

Syntymävuosi:

Sukupuoli:

Kuka vaikutti eniten nimen valintaan?

- Äiti
- Isä
- Molemmat yhdessä
- Joku muu, kuka?

Mikä oli pääasiallinen syy valita juuri tämä nimi? (Valitse enintään kolme)

- Nimellä on uskonnollinen esikuva
- Nimen harvinaisuus
- Nimen merkitys: se, mitä nimi tarkoittaa
- Nimen muodikkuus
- Nimi kuulostaa kauniilta
- Nimi kuvaa hyvin lapsen luonnetta tai ulkonäköä
- Nimi oli valittu jo etukäteen
- Nimi on kulkenut suvussa
- Nimi on sukupuolineutraali
- Nimi on valittu ystävän tai tutun mukaan
- Nimipäivä osuu lapsen syntymäpäivälle tai sen läheisyyteen
- Nimen muoto (esimerkiksi nimen pituus tai sen sisältämät äänteet)
- Nimi sointuu muiden perheenjäsenten nimiin
- Nimi tulee fiktiiviseltä hahmolta (esimerkiksi kirjan tai elokuvan hahmolta)
- Nimi tulee julkisuuden henkilöltä
- Nimen yleisyys
- Nimi valittiin satunnaisesti esimerkiksi kalenterista
- Joku muu, mikä?

Lopuksi voit kertoa mielestäsi olennaisia lisätietoja lapsen nimen valinnasta. Esimerkiksi perheen muiden lasten nimet, kenen mukaan lapsi on nimetty, tai mistä erikoinen nimi on keksitty. Myös muut aiheeseen liittyvät kommentit ovat tervetulleita!

Kiitos vastauksistasi!